

Het verhaal van die zwerver...

EEN COLUMN OVER HENK DE VELDE

"Ik heb de gedoemde zwerver wel eens in een Amsterdamse kroeg ontmoet. Eenzaam hing hij aan de bar, licht beschonken. Hij was vriendelijk, toegankelijk, joviaal zelfs. Dat wel. Maar in alles merkte je aan hem dat hij het niet lang aan de wal ging volhouden. Ja, ik heb het over Henk de Velde, de zeezeiler.

'De zeezwerver is uitgeraasd', kopte De Telegraaf gisteren. Het stond boven een verhaal waarin verteld werd dat Henk zondag, gedreven door geldgebrek en verlangen naar zijn zoon Stefan – op Paaseiland geboren – in IJmuiden had aangemeerd. "Ik ga niet meer rond-de-wereld-reizen maken", zei hij. "Hooguit speciale expedities van een paar maanden. Het 'moeten' is er vanaf, ik wil niet een zwerver van de zee worden."

Ja ja, zal wel, dacht ik.

Aan Henk de Velde denk ik altijd als ik 'Zeekoorts' van Slauerhoff lees, de dichtende scheepsarts. Het laatste couplet: 'Ik ben een gedoemde zwerver, waar moet ik anders heen? Maar gelaten door de wind gaan, weg uit de stad van steen'. Geen vrouw, geen haard verwacht mij. Ik blijf ook liever zonder. 'k Heb genoeg aan een pijp op wacht en een glas in 't vooronder'.

Het beeld dat Slauerhoff – hij leefde begin vorige eeuw – daarmee schetst, is inmiddels verouderd. Toch benadert het nog steeds de werkelijkheid. Ik kende een Haarlemse zee-man, nu niet meer onder ons. Ook zo'n man die zich slechts op z'n gemak voelde wanneer hij door hoog opsattend schuim werd omringd. Hooguit twee maanden per jaar was hij thuis. En tot grote ergernis van zijn vrouw stapte hij in die periode 's ochtends vroeg op

FOTOGRAFIE: © HENK DE VELDE

zijn brommer om naar de pier van IJmuiden te rijden, waar hij urenlang naar de zee ging zitten staren.

Ik wil niet een zwerver van de zee worden...

Alsof Henk de Velde dat niet allang is. Op zijn vijftiende was hij al lichtmatroos, op zijn 28ste kapitein op de koopvaardij. Vier keer rondde hij Kaap Hoorn, vijf keer voer hij met een zeilschip de wereld rond, met onder andere een dubbele schedelbasisfractuur als resultaat. Zijn grote droom was een tocht die nooit eerder door iemand was gemaakt: van de Noordpool naar de Zuidpool via de Noordoostelijke Doorvaart. Hij begon eraan, maar in Moermansk weigerden de Russen hem een visum te verschaffen. Tien maanden lang was hij gedwongen in Noord-Siberië te overwinteren. De temperatuur kon daar dalen tot 52 graden onder nul. De

droom werd nooit vervuld en ik kan mij niet voorstellen dat Henk de Velde hem niet meer zal najagen, zoals hij beweert. "Je hebt pas verloren als je het opgeeft", zei hij altijd. En deze gedoemde zwerver is nu eenmaal geen verliezer." 🎓

Rob Hoogland,

(Met dank aan de Telegraaf)

Henk de Velde is een Nederlandse solozeiler, poolreiziger en filosoof. Hij is bezig met het schrijven van een trilogie over zijn belevenissen. In deel 1, 'Nergens is ook ergens', beschrijft hij de reis van Europa naar Australië. Deel 2, 'Een krijger onderweg naar huis', dat nu uit is, gaat over zijn reis zonder einde naar onder meer Paaseiland, waar zoon Stefan is geboren en hun terugkeer naar die plek. Het derde deel, 'De omweg', komt in 2012 uit. 'Een krijger onderweg naar huis', ISBN 9789038921082, uitgeverij Elmar.

henkdevelde@speakersacademy.nl